

И тогава кибрититѣ загорѣха тѣй силно, че стана по-свѣтло и отъ бѣлѣ день; баба му никога не е бивала тѣй добра, тѣй величествена: тя взе дѣтето на рѣцѣ и двѣтѣ, въ блѣсъкъ и радость, полетѣха високо, високо. И на тази висина нѣмаше ни студъ, ни гладъ, ни скѣрбъ, — тѣ бѣха при Бога.

А рано утринѣта, бѣдното момиченце, съ почервенѣли бузки и засмѣно лице седѣше опрѣно о стѣната: то бѣ замръзнало ва послѣдната вечеръ на старата година.

Новогодишното слѣнце огрѣ малкия трупъ. Дѣтето стоеше неподвижно съ кибрититѣ, отъ които една кутия бѣше изгорена.

Хората говорѣха: „Поискало да се стопли!“

Но никой и не подозираше, какви чудни нѣща видѣ то и въ какъвъ блѣсъкъ посрѣщна съ баба си веселата нова година.

